

Czech Sample Translation

TOUHA PO DRAČÍ SÍLE

by Verena Roßbacher

novel

Pracovní překlad Radka Denemarková

© 2009 by Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co. KG
Copyright Czech translation © 2011 by Radka Denemarková

Publication: February 2009 (Hardcover)
448 pages

Foreign rights with:

Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co. KG

Contact: Aleksandra Erakovic

aerakovic@kiwi-verlag.de

Neuvěřitelné. Grün pobíhal chodbou, sem a tam. V mém vlastním bytě. Zastavil se před dveřmi koupelny, číhal, voda zašplouchala. Ticho.

Grün pobíhal chodbou, sem a tam, v koupelně bylo naprosté ticho. Co tu dělá. Posadil se na stoličku, zíral na polici v podobě sazečské kasy. Vyjmul jednoho ze slonů od Swarovského, otáčel jím v ruce. Z kuchyně zavoněla káva, toastový chléb. Vejce. Zíral na slona, do ocasu měl vpletenou růžičku, z rudě skleněného krystalu, vypadalo to, že se slon ušklíbá. Dveře koupelny se rozevřely, Grün vrátil slona na místo, zvedl se.

Kdopak jste, zkřížil ruce na hrudi.

Promiňte, Valentin Kron, napřáhl ruku.

Pěkný župan, Grün ukázal na župan.

Je váš, anebo? Kron protáhl paži, rukávy sahaly těsně pod loket, je trochu malý.

Tak to je mi vážně líto.

Nic jiného jsem nenašel.

Padne vám skvěle.

Omlouvám se, vážně.

Ne, ne, ne, v pohodě. V pohodě, Grün se protahoval kolem Krona do koupelny, zaklonil hlavu. Není špatná, tahle voda po holení, co?

Kron se dotkl tváře, ano, jistě, voní hezky.

Drahá značka, zatraceně drahá značka. Ale jen se klidně obslužte. Můžete tu a tam zaskočít a oholit se.

Grün za sebou práskl dveřmi, posadil se na okraj vany. Zíral do mlžné páry. Obrisy spodků na záchodě. Zdvihl prkýnko, spláchl. Z ovčí vlny, mumlal, k nevíře. V zrcadle nic neviděl, nakreslil ukazováčkem do opocené skla blesk. Svlékl pyžamo, stoupl si do vany a pustil vodu. Držel pod ní chvíli ruku, vodu zavřel a z vany vylezl. Otřel vodoměr bojleru, tak, řekl. Žáček waldorfské školy se předvedl, prosprchoval nám 500 litrů horké vody, skvělé. Ovinul si kolem boků nabíraný ručník, prošel chodbou. Před dveřmi do kuchyně se krátce zastavil, uslyšel, jak se směje. Otevřel dveře.

Neruším?

Ahoj, tati. Klára pustila Krona, stáhla si vlasy, vlastně jo.

Tak to je mi líto, Grün vytáhl šálek z kuchyňské skříňky, z kávové konvice na sporáku si nalil kávu.

Posadil se ke stolu. Okno bylo otevřené, vítr nadouval sáček zachycený na stromě, ten splaskával. Tak takhle to je.

Sbíráte slony, zeptal se Kron.

Jak jste na tohle přišel?

Kron ukázal na šálek s chobotem, ti všichni sloni tady v bytě. Říkal jsem si, že asi sbíráte slony.

To je náhoda, že se tak houfují, ani jsem si toho nevšiml.

Tak se hned nedurdi, Klára si namazala toast máslem a medem, dala kousnout Kronovi, jsou od předchozí nájemnice, řekla, táta převzal byt i se slony, sbírkou šálků a starých dámských klobouků, táta byt převzal, aniž vyhodil jediný ručník.

Nevím, co máš proti ručníkům, Grün vylovil chleba z Kronova talíře, obložil ho sýrem.

Neexistuje nic, co by muže krásnilo líp než růžově zbarvený nabíraný ručník, co myslíte, Gernote?

Tati, prosímtebe.

Promiňte, to byl váš předchůdce, pan Valentin, samozřejmě. Tak co si myslíte o růžově zbarveném nabírání?

Kron rychle polkl, rozkašlal se, ano, řekl.

Ano, opakoval Grün, zajímavá odpověď. Rozhlédl se pátravě po stole, sáhl po jablku. A co jako děláte, jestli se smím zeptat, o co se zajímáte, kromě mé dcery samozřejmě, znáte se ze studií? Z univerzity? Co studujete, nechte mě hádat, asi etnologii, vypadáte jako velice citlivý muž, určitě studujete etnologii, přičemž, ne, už vím, sociologii, určitě studujete sociologii, máte takový ten typický pohled statistika, Gernot ostatně také studoval sociologii, třeba se znáte? Gernot, naklonil se ke Kláře, přisunul přes stůl prázdný šálek, ještě jednou, jaké je to příjmení?

Klára zalovila na sporáku kávovou konvici, nalila plný šálek, mluv k věci, co to s tím má co společného, Valentin nestuduje sociologii. Valentin je zahradník.

Grün si chtěl dát ještě lok kávy, zarazil se, tak zahradník, řekl, šálek odložil. Studujete zahradní architekturu.

Kdo mluví o zahradní architektuře, Klára si vyčesala vlasy vzhůru, Valentin nestuduje, je zahradník, prostě zahradník.

Grün leštil jablko, zajímavé, řekl. A copak děláte, jako zahradník? Já jsem velkým přívržencem přírody. Sám bych se býval chtěl stát zahradníkem, bohužel na to prostředky nestačily.

Já myslím, že radši půjdem. Klára vstala, Kron odložil nakousnutý chleba na talíř, rovněž se zvedl.

Ale ne, Grün popadl Krona, stáhl ho zpět na židli, když už se tu tak pěkně sblížíjeme, vrazil Kronovi hrnek zpátky do ruky, jak vidím, pijete čaj. To je chytré. Pitím čaje se odliší džentlmen od obyčejných lidí. Je to prostě elegantnější než pít kávu, sklonil hlavu níž nad stůl, otáčel tváří nad párou, Darjeeling, Assam, větril, ušklíbl se, hrnek Kronovi sebral, co to je za bylinu, co tak smrdí, Kláro, jak to, že vaříš našemu hostu něco tak odporného, co to má být, seno? Vylil šálek do výlevky.

Kron si odkašlal, pampeliška, řekl, pampeliška a březové listí, to pročišťuje.

Grün na něho zíral, vrazil mu prázdný hrnek zpátky, poklepal ho na rameno, jasně, řekl, jasně. Odloupl z jablka dlouhého hada, zavěsil ho na lampu nad kuchyňským stolem. My jsme taky spíš přírodní typy, Klára a já. Stefan, jeden z vašich předchůdců, se k nám právě proto vůbec nehodil. Mílec aut. Často bylo v noci z jeho ložnice slyšet zvuky motoru, kdy už všechno spalo a ticho se snášelo nad městem jak péřová duchna. To byl Stefan. Ve spánku se proměňoval v Lamborghini a burácel si Alpami. Stefan. Jsem rád, že se moje dcera vzpamatovala a vrátila ke kořenům, zpátky k přírodě.

Ted' už ale jdeme, Klára táhla Krona pryč.

Na viděnou večer, Grün nechal do šálku s kávou sklouznout lžičku šlehačky, nezapomeň, že večer je sešlost na určování květin. Kývl na Krona, každý čtvrtek večer určujeme květiny, abyste věděl, my jsme totiž velcí milovníci přírody.

Šli ulicemi, sešeřilo se. Klára se zavěsila do Krona, Grün spěchal čile před nimi, tak dělejte, pokřikoval směrem dozadu. Otočil se, zarazil. Prohlížel si výlohu řeznictví, mohutné šunky se pohupovaly v okně ztmavlého obchodu, metrové řetězy buřtů a vepřový uzený bůček se tiše protáčely. Smějící se prasátko stálo u dveří, zabodávalo si vidličku do boku a ukrajovalo nožem plát masa.

Co tak ženeš, Klára a Kron dorazili k němu, zadívali se na buřty.

Taky jíte tak rád maso, pane Valentine? Klára a já, my jsme pořádní jedlíci masa, Klára, popravdě řečeno, jako mimino přeseďlala z mateřského mléka rovnou na maso. Dětská kašička a suchary? Nic pro Kláru. Ani zoubeček v puse, ale pářeček už v ruce.

To není pravda.

Zeptej se mámy, Grün se obrátil směrem do ulice, a dodneška se to nezměnilo, den bez masa je pro Kláru dnem ztraceným.

Já už maso nejím.

Jak dlouho, prosímtebe?

Tři týdny.

Grün se zastavil, přiskočilo ti? Víš, jak je to nezdravé?

Není to nezdravé, v Indii žijí celé generace bez masa.

V Indii, copak my jsme v Indii? Zabočili do aleje, listí ve větru zašelestilo, cesta mezi stromy se podobala tunelu, Indie není bezdůvodně zemí třetího světa.

Nikdo už dneska nemluví o zemích třetího světa, Indie neuvěřitelným tempem dohání zpoždění.

A byl snad Goethe Ind? Michelangelo, Mozart, Einstein? Ne. Nikdo, kdo se podílel na střeoevropském rozkvětu, nebyl ani Ind, ani vegetarián.

Einstein jo.

Einstein byl Ind? To je mi novinka.

Vegetarián.

Ne.

Ale ano.

Jediný prominentní vegetarián, který mě napadá, byl Hitler. Chceš takhle skončit?

Člověk není uzpůsobený k tomu, aby jedl zvířata, řekl Kron, odkašlal si, nestráví je.

Nestráví? Sem s hovězím, zhltnu je a strávím přímo před vašima očima.

Ano, z dlouhodobého hlediska samozřejmě ano, ale trvá to moc dlouho. Masožravá zvířata mají krátký střevní trakt, aby jedovaté maso, které rychle hnije, vyšlo překotně z těla ven. Rostlinná potrava se rozkládá mnohem pomaleji než maso, proto mají býložravci oproti masožravcům nejméně jednou tak dlouhé střevo. Lidské střevo je mimořádně dlouhé. Je to střevo býložravce, maso začne hnit dávno předtím, než doputuje ke konečníku.

Kdo mluví o střevech, hovězí jím pusou a seru zadkem, co mě zajímá nějaký konečník.

Klára se zastavila, pouliční lampa za ní měla vadný kontakt, zaplápolala jednou, dvakrát, zhasla, trochu zadoutnala. Obličej jí v temnotě zbělel. Možná bys měl jít do kavárny

Neugröschl sám, řekla, dneska furt jen provokuješ.

Tahle hniloba roztahuje střeva, protože se maso povaluje ve střevech a zamoří pak celé tělo, řekl Kron. Ani zuby ani čelisti nemáme jako masožravci.

Díky za váš příspěvek, Grün namířil prstem na Krona, věříte tomu, protože jste vegetariánské mafii sedl na lep, z asfaltu zdvihl větvičku, švihal se s ní do lýtek, pokračoval v cestě, Klára a Kron ho pomalu následovali. Ostatně, najednou vám to nějak moc mluví, což je vážně příšerné. Jinak jste němý jak pařez – zamyslel se, ano, dokonale němý pařez, dodal. Je jasné, že se snažíte mou dceru poštvat proti mně.

Kron na něho zíral, ale ne, řekl, to ne.

Grün mlátil větvičkou do kmenů stromů, vyhazoval větvičku do výšky, chytil ji. Je to spiknutí.

Kdo proti komu se tady spíkl, zeptala se Klára, zastavila se a dívala do temnoty mezi stromy, doběhnu pro nějaké květiny pro Tankrada a Frufru, zamířila vlevo, zmizela v růžových keřích.

Kupříkladu tygři, zkoušel to Grün, usilují o světovládu, chtějí hovězí dobytek pro sebe, křičel za ní.

Moc přesvědčivé, ozvalo se ze tmy.

Soužití lidí by bylo daleko mírumilovnější, kdyby nejedli maso. Spravedlivě by se rozdělilo veškeré množství obilí, kdyby větší díl obilí, který se ve světě vypěstuje, nezkrmila zvířata, řekl Kron. Pak by nikdo netrpěl hladem.

Já vám teda něco řeknu, Grün se otočil, přistoupil těsně ke Kronovi, zaklonil hlavu, ženy nechtějí žádnýho měkotu. Ženy chtějí chlapa. Pořádnýho chlapa. Víte, co je to chlap? Chtějí chlapa, který trhá maso zuby přímo z medvěda a pak je zkrvavenou pusou zlíbá, chtějí cítit pach smrti a násilí, jaký patří k chlapovi, co je dobývá, chtějí čistou prasílu, přešel rukou po Kronově svalnatém hrudníku, mám na mysli sílu masožravce. Píchl ukazovákem do Kronovy hrudi, myslete na má slova, ustoupil o krok. Myslete na ně.

Klára se zjevila mezi stromy, slízla krev z poškrábané paže, svázala několik větviček z růžového keře, na co že má myslet?

Na Boha, vždycky a všude na Boha, Grün se dal do pohybu, bičoval klackem nízko rostoucí větve platanů, člověk potřebuje k jídlu maso a Boha k přemýšlení.

Vyšli z aleje a přecházeli most, auta je mījela, světla reflektorů v očích bolavě zabodala po té temnotě mezi stromy. Dívali se do černé říční vody, kachny seděly natěsnané na břehu jak tmavé hejno, hlavy pod křídly, spaly. Grün odhodil klacek, pozoroval, jak ho voda s sebou odnáší.

Šli kolem restaurace *U slona*, změnili stranu ulice, Klára se zastavila před hospodou. Grün podržel dveře, zaváhala, podívala se na Krona.

Běž dovnitř, Kláro, bylo by to nezdvořilé vůči Tankradovi, kdybychom nepřišli, patří k našim nejstarším přátelům. Grün před sebe postrčil Kláru, nechal dveře zapadnout. Krona dveře otevřel a následoval je.

Str.361

Paní Teupelová postavila termosku zpátky na regál, Kleinradieschen, to ne, nemohla teď ještě ke všemu odjet do Kleinradieschenu, přijde zahradník, mrkla na hodiny, zahradník by měl dorazit za tři a půl hodiny, vzala do ruky kráječ na vajíčka, rozevřela ho, přiklopila, přijde se sazenicí kdoule, vzdychla.

Můžu vám nějak pomoci?

Paní Teupelová si prskřípla prst do kráječe na vajíčka, prodavačka obchodního domu *Hulesch a Quenzelová* se připlížila zadem.

Já, paní Teupelová vracela kráječ na vajíčka na regál, zatřepala prstem, ano, řekla, hledám, co jsem to vlastně chtěla, kde jen, rozhlížela se kolem, kde jen to vlastně je, *Hulesch a Quenzelová*, ano, přesně, vlastně chtěla-

Vlastně jsem chtěla, řekla, popadla znovu kráječ na vajíčka, jeden, zase ho vrátila. Gril, obrátila se k dámě. Stolní gril.

Prosím tímto směrem, dáma ukázala do jedné z hal, stolní grily máme v mnoha zhotoveních, velmi dobře se v současné době prodávají japonské modely –

Paní Teupelová ji pomalu následovala. A vousáč. Nevěděla, jak se jmenoval. Zahradní slavnost, *dnes večer pořádám takovou malou zahradní slavnost*, to opravdu řekla. Ani netušila, zavřela oči, až do tohoto okamžiku ani netušila, že nějakou zahradní slavnost pořádá. Na okamžik se zastavila, zatmělo se jí před očima. Neměla doposud ani zahradu. Čekala, až

se jí zrak zaostří, zařízení na výrobu kostek ledu, popadla jeden z modelů z regálu, zdvihla páčku, k čemu je pro všechno na světě –

Tady bychom měli jako materiál hliník, zvolala prodavačka, přispěchala halou, vytrhla jí zařízení na výrobu kostek ledu, hliník, lapala po dechu, nacvičeným pohybem zvládla páčku, paní Teupelová zírala na krvavě rudé nehty, cosi jí připomněly, jenže –

Voda zmrzne rovnoměrně a jemně strukturovaná, prodavačka se zhluboka nadechla, za což vděčíme tomuto zajímavě konstruovanému a krásně tvarovanému výrobku, páčila ladným pohybem páčkou dopředu a zpět, svého času to bylo nesmírně oblíbené a žádané zboží, zrozené samozřejmě na americkém trhu, Američané, co se týče zvýšené spotřeby kostek ledu, předhonili zbytek světa na míle daleko.

Ano, řekla paní Teupelová, to je mi jasné.

Odvrátila se, prodavačka postavila zařízení zpátky, ale vy se zajímáte o japonský stolní gril, jednoduchý, dokonalý, vynaložené náklady se vyplatí, prosím tímto směrem, předešla ji.

Japonci, říkala přes rameno, jsou, co se týče stolního grilování, výteční, světová extratřída.

Grilování u stolu má u Japonců dlouholetou tradici, zaváhala, grilování u stolu, řekla pomalu, má u Japonců mnohem delší tradici než u Američanů. Ano.

Zabočila, zastavila se, pane, řekla, ušla několik kroků, zrychlila, pane Wurlichu, no teda! Tak tohle by opravdu nešlo!

Paní Teupelová ji pomalu následovala, zdálky rozpoznala ten účes. Wurlich, tak tedy, vzpomněla si, krvavě rudé nehty, *na krev už bylo beztak moc šero*, tak to říkal, *na krev už bylo beztak moc šero*. Ale co to znamenalo?

Tak tedy, dáma od *Hulesche a Quenzelové* se celá bez sebe dívala na shluk nahromaděných sklenic, tak tedy, řekla, to je něco! Co to má znamenat! Zavolám ihned šéfovou, tohle je i na mě moc!

Omluvíte mě, posunula stranou paní Teupelovou, odspěchala mezi regály.

Pane Wurlichu, paní Teupelová opatrně překračovala sklo, jak je vám. Vrhla pohled na sklenice.

Dobře, já, Wurlich si prsty prohrábl vlasy, jsem rád, že vás zase vidím, usmál se, ukázal na sklenice na podlaze, vinné sklínky, sklenice na šťávu, na likér, zavařovací sklenice, byly naplněny vodou, do různé výšky, pokrývaly celou šířku haly.

Právě komponuji skladbu, sesbíral z podlahy notový papír, zastrčil ladičku do kapsy u saka, já poté, co byl konec s hrou na klavír, nevím, podíval se na ni, už jsem se vám zmínil o tom, že mi postupně mizí ruce, že se mi téměř rozpustily?

Ano, řekla paní Teupelová opatrně, něco v tom smyslu se ke mně doneslo.

Od té doby mám – hodně času. Maestro Barnabáš, řekl, hlas se vyšrouboval do svérázně ječivé výšky, zastává významné místo, maestro Barnabáš, řekl klidně, se promenáduje světem, má zpěvačku, neznámou zpěvačku, přirozený talent, to se musí nechat, objevil ji, takříkajíc, a hned si ji vzal, to je tak vždycky, má s ní dítě, promenují se světovými dějinami, maestro a ta jeho talentovaná zpěvačka, s filharmoniky samozřejmě, toho času jsou právě v Tokiu, jestli se nemýlím, možná že to bylo před rokem, japonské turné, možná už mají Tokio za sebou, čas mi protéká, mizí mezi neužitečnými prsty, možná jsem se to dočetl čerstvě v novinách, možná to bylo před rokem, nevím, koncerty v Tokiu – a samozřejmě Beethoven, Japonci milují Beethovena, proč? Nevím, nemám tušení, třeba si myslí: právě toto je Evropa, možná je Beethoven pro Japonce Evropa a kdoví, třeba mají i pravdu? Vivaldi, Mahler, Schönberg? Ne. To není Evropa, jak ji známe, říkají Japonci. Japonci chtějí Beethovena. Barnabáš a filharmonici a sbor a – nová zpěvačka, nová hvězda na sólovém nebi, s Beethovenem v Tokiu. A já – mám plno času. Wurlich podřepil, ponořil ukazováček do jedné ze sklenic s vodou a přejel jím přes broušený okraj, zaposlouchal se do vyluzovaného tónu, podíval se směrem k paní Teupelové, mám nekonečně času, usmál se. Jak rád vás zase vidím, řekl. Od té doby sbírám sklenice, aby zazpívaly, ukázal na nespočetné sklenice, skládám celé symfonie.

Tudy, paní Teupelová za sebou uslyšela klapot podpatků, otočila se, uviděla dvě ženy, jak se blíží halou, tudy, řekla prodavačka ženě po svém boku.

Tak tady, prodavačka se prodrala kolem paní Teupelové, tady pan, fixovala pohledem Wurlicha, pan Wurlich vám jistě rád sám vysvětlí, co to má znamenat.

Dáma tiskla v podpaží objednávkový katalog, podala paní Teupelové ruku, Quenzelová jméno mé, jménem našeho podniku se vám omlouvám za vzniklé nepříjemnosti, kterých jste nucena být svědkem, prodej bude ihned pokračovat.

Pane *Wurlichu*, nasadila si červené brýle na čtení, přelétla pohledem sklenice na podlaze, Wurlichu, podívala se přes obroučky brýlí, smím se zeptat, jaké projevy své geniality nám prezentujete dnes?

Pan Wurlich, začala paní Teupelová, překročila jednu ze zavařovacích sklenic –

Pan Wurlich, zvýšila hlas paní Quenzelová, pan Wurlich je jedním z našich spolupracovníků, jedním z našich – dočasných spolupracovníků. A zdá se, že panu Wurlichovi se u nás vede moc dobře, zalistovala katalogem, horlivě se zabývala stránkou s pozinkovanými vědry, dny tráví tím, že nám stěny pomaluje klavírními klávesami, jindy ho přistihnu, jak si nahrává rozhovory spolupracovníků během prodeje – to má zrovna v plánu symfonii hlasů prodávajících – a dnes? Zaklapla katalog, srolovala ho a ukázala na Wurlicha. Tak co? Pane

Wurlichu? Co má tohle, zvedla do výše jednu z koktejlových sklínek, nastavila ji proti světlu, co má tohle znamenat?

To je, Wurlich si prohrábl vlasy, symfonie –

Wurlichu! Paní Quenzelová třískla koktejlovou sklínkou o zem, a dost, už to slovo nemůžu ani slyšet, symfonie, už jen když to slyším, tak, tady není koncertní hala, Wurlichu, to je, všechny ty sklenice kolem, sundala si brýle.

Vy jste tu, řekla rozvážně, u *Hulesche a Quenzelové*, můj milý Wurlichu, a to je 149 let zkušeností v oblasti obchodování s domácím potřebami, slavíme výročí! Příští rok oslavíme výročí! Chcete přelstít tenhle objekt! Nemohu si dovolit ztrácet čas tím, že budu každý den organizovat malířskou kolonii, která nám zkrášlí stěny namalovanými klavíry.

Pokouším se, Wurlich pěchoval notové papíry do aktovky, já se přece pokouším přelstít jen sebe sama. Myslel jsem, přitiskl papíry k hrudi, přistoupil těsně k šéfové, myslel jsem, šeptal, že bych snad i mohl, ostatně namalovaný klavír je užitečný stejně jako žádný klavír, myslel jsem, že bych tím třeba ono prokletí zarazil. Pochopte, postavil se na špičky, paní Teupelová si doposud nevšimla, jak je malý, šéfová od *Hulesche a Quenzelové* byla o půl hlavy větší než on, postavil se na špičky, šeptal šéfové podniku do ucha, k tónům se člověk musí přibližovat opatrně, pochopte, jsou nesmělé, já jsem, ustal v řeči a pokračoval dychtivě, pochopte, chtěl jsem, pootočil si trochu paní Quenzelovou, díval se teď šéfové přímo do očí, chtěl jsem všechno, zaševelil, toužil jsem po hudbě, jako si člověk objednává u pekaře housku, žádáte v pekařství u Fuschla zcela bezmyslenkovitě housku, ale, zakroutil hlavou, tak to není, s hudbou ne, nelze od ní nic žádat, ona, urovnal šéfové límeček, uhladil ho, ona se vzpěčuje, usmál se, zvedl ruce, vezměte si kupříkladu moje ruce, řekl, co je to s nimi?

Šéfová obchodu zdvihla obočí, a co je s nimi?

Nic. Nic, mizí, prakticky tu vůbec nejsou, byly mi – odňaty – rozumíte?

Paní Quenzelová si odkašlala, ano, pane Wurlichu, ustoupila o krok, tak jsme si pěkně porozuměli. Změřila si ho, a neměl byste si zajít ke kadeřníkovi?

Samozřejmě, Wurlich zářil, vypadá to dobře, ne?

Šéfová si nasadila červené brýle, nevypadá, znovu si brýle sundala.

Konečky, Wurlich naznačil palcem a ukazováčkem minimální odstup, ale jen konečky.

Paní Quenzelová vrhla na paní Teupelovou významný pohled, potřásla téměř neznatelně hlavou, něco jako letný úsměv v koutcích úst.

Rozevřela objednávkový katalog, pozinkovaná vědra, zajímavé, pozinkovaná vědra. Tak to by bylo vše, řekla.

Ach a, už napůl mizela v hale, Ireno? Vrátila se několika kroky.

Ano, prodavačka se vyděsila.

Šéfová obchodu zdvihla oči od katalogu, vy to potom tady celé uklidíte.

Slyšeli, jak rozlehlou plání skladu mizí kroky, podívali se na sebe.

Paní Gerlachová, řekl Wurlich, přistoupil k prodavačce, já budu –

Japonský stolní gril, prodavačka se bodře obrátila na paní Teupelovou, se dá, pokud pochopíte princip ovládnání, ovládat velice jednoduše, prosím tímto směrem, ukázala do jedné z hal.

Pak bych si jeden vzala, paní Teupelová otevřela kabelku, zase ji zavřela.

Třeba by šlo, aby mi váš spolupracovník, vrhla rychlý pohled na prodavačku, měla jsem na mysli vašeho dočasného spolupracovníka samozřejmě, gril večer přinesl domů? Řekněme tak – kolem sedmé?

Pan Wurlich, prodavačka nasadila vysoký tón, prohlédla si nehty na ruku, nejsem si tak úplně jistá, zda je pan Wurlich v stavu, myslím tím, vrhla opovržlivý pohled na Wurlichovy ruce, když se stále zmenšují, že.

Překročila sklenice a prchala.

To je od vás velmi milé, Wurlich vzal jednu z pivních sklenic, vypil ji, vy jste –

Japonský stolní gril, paní Teupelová se kolem něho protáhla, Schubertova ulice 8, řekněme tak – kolem sedmé?

Šla směrem, kudy mizela prodavačka, východ, kde je východ, mumlání obchodních rozhovorů, daleko, daleko vpředu denní světlo, konečně uviděla pokladnu, papírové tašky perleťové barvy, narůžovělé jako čerstvý den.